

584 583 349 158/4

กรมตำรวจ

บันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน

คำให้การของนางรำไพ

สถานที่ตำรวจ นครบาลชนะสงคราม อำเภอ เขตพระนคร จังหวัด กรุงเทพฯ

หัวใจ

วันที่ ๒๕ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

เป็น พยาน

พล.ต.ท. ชุมพล โลหะชาละ ผู้กล่าวหา

คดีระหว่าง

อภินันท์ นายสุธรรม ส่งประทุม กับพวก ผู้ต้องหา

พ.ต.อ.อรุณ เนตรบุตร

ต่อหน้า

สอบสวนที่ กองบัญชาการตำรวจนครบาล

ชื่อ นางรำไพ หัวใจ อายุ ๔๒ ปี

เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย ศาสนา พุทธ

อาชีพ (ลงให้ชัดเจนว่าอาชีพชนิดใด ถ้าเป็นข้าราชการ ให้ปรากฏว่าในหรือนอกราชการ มีเบี้ยหวัดหรือมีบำเหน็จหรือมีบำนาญ ให้ลงตามประเภทรับ)

คาชาย

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ ๗ หมู่ที่ - ตำบล บางอ้อ

ชื่อผู้ใหญ่บ้าน ชอยกรุงชนพัฒนา ชื่อกำนัน -

อำเภอ บางกอกน้อย จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ชื่อบิดา นายทองสุข ศรีหะจันทร์ ชื่อบุตร นายทองคุณ ศรีหะจันทร์

เกี่ยวข้องกับอะไรกับคู่กรณี ไม่เกี่ยวข้องกับ สาบานตนแล้ว

ขอให้ถ้อยคำว่า ข้าขอให้การควความสัตย์จริงดังต่อไปนี้

ข้ามีอาชีพขายอาหารอยู่ที่ และอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ดังกล่าว ข้า

ได้เริ่มมาเช่าร้านค้าอาหารอยู่ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ตลอดมา

จนกระทั่งบัดนี้ ร้านค้าอาหารของมหาวิทยาลัยตั้งอยู่ชั้นล่างของตึกสโมสรอาจารย์มหา

วิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นตึก ๔ ชั้น อยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ที่โรงอาหารแห่งนี้ให้

เช่าขายอาหารเป็นร้าน ๆ รวม ๖ ร้านด้วยกัน ร้านข้าเป็นร้านเบอร์ ๓ เสียค่าเช่า

เดือนละ ๑๕๐๐ บาท ตามปกติข้าเริ่มเปิดขายอาหารที่ร้านในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เมื่อ

จนกระทั่งถึงเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. จึงจะเลิกขาย ในร้านของข้ามีลูกจ้างช่วยในการ

ค้าขาย ๔ คน เป็นชาย ๓ คน เป็นหญิง ๑ คน เมื่อเลิกขายแล้วข้าและลูกจ้างทุกคน

ต่างก็กลับไปนอนที่บ้าน ส่วนที่ร้านค้าในมหาวิทยาลัยไม่มีคนเฝ้า

584 585

11

เนื่องจากข้ามาทำการค้าในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นเวลานาน จึงได้รู้จัก
 สถานที่ต่างๆภายในมหาวิทยาลัยพอสมควร คึกเรียนของนักศึกษาคณะต่างๆมีหลายคึก แต่ละคึกนั้น
 ข้าเชื่อว่ามิเคยมีเสียงที่พูดไปตามสายจากคึกที่ทำการขององค์การนักศึกษาเพราะที่โรงอาหาร
 แม้แต่ที่โรงอาหารของมหาวิทยาลัยซึ่งข้าขายอาหารอยู่ก็มีเครื่องรับฟังเสียงตามสายดังกล่าวนั้นถึง
 ๓ เครื่อง ฉะนั้นเวลากรรมการขององค์การนักศึกษาก็เรียกประชุมนักศึกษาหรือจะประกาศอะไร
 ให้นักศึกษาทราบก็จะประกาศโดยเครื่องขยายเสียงซึ่งดังไปยังเครื่องรับต่างๆไคยันทัวถึงกันพร้อมๆกัน
 ทั้งนี้เนื่องจากข้าไคยฟังเสียงประกาศดังกล่าวนั้นดังมาที่เครื่องรับโรงอาหารบ่อยๆ คึกที่ทำการของ
 องค์การนักศึกษาเป็นคึกแบบเกา ๒ ชั้น ตั้งอยู่ริมสนามฟุตบอลใกล้ๆกับคึกนิติศาสตร์ และเรียกชื่อ
 ย่อว่าคึก อ.มธ. เวลาพวกนักศึกษาก็จะทำกิจกรรมอะไรข้าสังเกตุเห็นว่าพวกที่เป็นกรรมการ
 และทำงานอยู่ที่คึก อ.มธ. นี้เป็นผู้ดำเนินการแทบทั้งสิ้น ข้าทราบว่ามิ นายสุธรรม แสงประทุม และ
 นายพิเชียร อานาจวรประเสริฐ เป็นหัวหน้า สำหรับนายพิเชียร นั้น ข้าเห็นอยู่ที่มหาวิทยาลัย
 เป็นประจำแทบทุกวัน ส่วนนายสุธรรม แสงประทุม ไมไคยอยู่เป็นประจำแต่ก็เห็นมาบ่อยๆ ที่ข้ารู้จัก
 ชื่อและรู้จักตัวก็เนื่องจากบุคคลดังกล่าวนั้นมารับประทานอาหารที่ข้าตั้งโต๊ะอยู่เสมอ บรรดานักศึกษา
 ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ข้าทราบว่าแบ่งกันเป็นพรรคและเป็นกลุ่มหลายกลุ่ม เช่นพรรคยูงทอง
 พรรคโคม กลุ่ม ๒๑ อีสสระ ซึ่งข้าก็ไมทราบว่าแต่ละกลุ่มนั้นมีความหมายอย่างไร แต่เห็นมีการ
 ปักโปสเตอร์ และเรียกประชุมกันอยู่เสมอ เวลาจะประชุมก็จะประกาศมาทางเสียงตามสายซึ่งข้าไคย
 ยินบ่อยๆ บางทีก็ประชุมกันที่คึก เอ.ที. บางทีก็ประชุมกันที่คึกโสศ ๖ ซึ่งอยู่ชั้นที่ ๔ ของคึกสโมสร
 ที่ข้าขายอาหารอยู่ ข้ารู้สึกว่พวกนักศึกษาซึ่งดำเนินการกิจกรรมโดยกรรมการ อ.มธ. นั้นจะประชุม
 ที่คึกใดก็ประชุมไคโดยอีสสระ ข้าไมทราบว่ามิจะได้รับอนุญาตให้ใช้คึกนี้จากคึกใดหรือไม่

๑

นายพิเชียร อานาจวรประเสริฐ

ข้ามีอาชีพเป็นแม่ค้าไมมีความรู้เรื่องการเมืองเท่าไค แต่ก็พอจะรู้อะไรเป็นฝ่าย
 ชายและอย่างไรคือฝ่ายขวาโดยข้าเข้าใจว่าฝ่ายที่คองการให้มีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย
 โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและมีศาสนาให้ประชาชนเลือกนับถือไคตามความพอใจเหมือนกับที่
 เป็นอยู่ในประเทศไทยอยู่ในขณะนี้คือฝ่ายขวา ส่วนพวกที่มีความคิดเห็นตรงกันข้ามคิดจะล้มล้างสถาบัน
 พระมหากษัตริย์ ไมให้มีศาสนา ให้ประชาชนมีความเป็นอยู่เหมือนกันทุกคนและมักจะอ้างถึงมวลชน
 หรือประชาชนเป็นใหญ่อยู่เสมอพวกนี้คือฝ่ายซ้าย และเท่าที่ข้าสังเกตุพฤติกรรมของนักศึกษาใน
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีทั้งฝ่ายชายและฝ่ายขวาเพราะเห็นมีการกล่าวโจมตีปักโปสเตอร์ในมหา
 วิทยาลัยฯ คึกคานกันอยู่เสมอ พวกที่เป็นสมาชิกและกรรมการดำเนินการขององค์การนักศึกษามหา
 วิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่เรียกชื่อย่อว่า อ.มธ. นั้น มีพฤติกรรมที่ชัดไคว่าเป็นฝ่ายซ้าย มักมีการกล่าว
 โจมตี หรือจกัให้มีการแสดงล้อเลียนทางการเมืองภายในมหาวิทยาลัยเป็นทำนองประณามถึงการทารุณ
 โหดร้ายของตำรวจและทหารอยู่เสมอไคยกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองในระบอบประชาธิปไตย
 กดขี่ข่มเหงขูดรีดประชาชน

เมื่อวันที่ ๔ ค.ค. ๒๕๑๕ ข้าไคมาขายอาหารที่ร้านค้าในมหาวิทยาลัยแต่เข้าตามปกติ
 และในตอนนั้นของวันนี้เองข้าเห็นมีนักศึกษาและประชาชนมาซื้ออาหารที่ร้านค้าของข้าและร้าน
 ข้างเคียง เป็นจำนวนมากผิดปกติ ข้าจึงไคทราบว่านักศึกษาที่เบิกรับไปขายประท้วงการกลับมาของ

๑

ใบต่อคำให้การ ของนางรำไพ หัวใจ

แผ่นที่ ๒

ของพระภิกษุณอม กิตฺติขจร ที่ทองสนามหลวง โดยย้ายมาชุมนุมกันในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แต่ข้า
ก็ไม่ได้ออกไปเพราะมีว่แคชายของอยู่ แต่ที่ทราบก็เนื่องจากว่าผู้ที่มารับประทานอาหารที่ร้านข้าพ
กัน ในคืนนั้นข้าได้ขายของอยู่ร้านในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จนกระทั่งถึงเวลาประมาณ ๒๓.๐๐ น.
จึงได้เลิกขาย และข้าก็นอนค้างคืนอยู่ร้านอาหารของข้ามันเอง

ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๕ ข้าขึ้นเตรียมอาหารไว้ขายตั้งแต่เวลา ๐๕.๐๐ น.
และก็ได้เปิดร้านขายอาหารตามปกติ ครั้นเวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. ข้าออกจากร้านเพื่อจะไปแล
เหรียญบาทที่ธนาคารนครหลวงท่าช้าง มาไว้ตอนเวลาลูกคามาซื้ออาหาร ข้าได้เดินออกทางประตู
คานทาพระจันทร์ พอดานลานโพธิ์ หน้าที่กติกศิลปศาสตร์ ข้าเห็นมีนักศึกษาตั้งโต๊ะทำเป็นเวที่ยืนขึ้นพูด
ทางไมโครโฟน ไมให้นักศึกษาเข้าห้องสอบข้าจับขอความใดคนหนึ่งว่า จะเอาปริญญาไปทำไมใน
เมื่อไม่มีอิสระ ปริญญาที่ไม่มีคามหมาย มีนักศึกษาตั้งชายหญิงยืนฟังอยู่ประมาณ ๔๐ - ๕๐ คน เพราะ
ขณะนั้นยังเข่าอยู่ ข้าไม่ไ่สนใจฟังอีกต่อไปคงเดินผ่านออกประตูมหาวิทยาลัยไป ข้าออกไปแล
เหรียญบาทสักครูหนึ่งข้าก็กลับเข้ามาทำการค้าขายในมหาวิทยาลัยตามเดิม ในวันนี้ตอนกลางวัน
ไม่ค่อยมีคนมาซื้ออาหารที่ร้านข้าเท่าใดนัก แคพอเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. มีคนมาซื้ออาหารที่
โรงอาหารและร้านของข้าเป็นจำนวนมาก มีคนที่รับประทานอาหารที่ร้านของข้าพูดกันว่านักศึกษา
มหาวิทยาลัยรามคำแหงมารวมชุมนุมควย ซลาขายอาหารอยู่ร้านของข้าจนถึงเวลาประมาณ
๒๒.๐๐ น. ข้าก็นอนที่ร้านในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้นเอง และปล่อยให้นางลำควน ป้อมคำ
และนางนอย ประคัมศรี ลูกจ้างของข้าขายต่อไปเพราะมีคนมาซื้ออาหารอยู่เรื่อย ๆ ส่วนลูกจ้าง
นอกนั้นข้าให้กลับบ้านไ่

ต่อมา เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๕ เวลาประมาณ ๐๕.๐๐ น. ข้าขึ้นขึ้นตามปกติ เห็นเรือ
ตำรวจน้ำจอดเรือลอยอยู่กลางแม่น้ำ ไม่ไ่สังเกตุว่ามีกำลัง ข้าคิดว่าคงจะมีเหตุการณ์อะไร เกิดขึ้น
เพราะตามปกติทุกวันไม่เห็นมีเรือตำรวจน้ำมา ข้ากับนางนอยฯ นางลำควนฯ ลูกจ้างจึงชวนกันออก
จากร้านเพื่อกลับบ้าน และได้เดินผ่านหน้าตึกโคมจะออกทางประตูคานทาพระจันทร์ แคพอเดินผ่านตึก
โคมไปไ่เล็กน้อยมีนักศึกษาถือโทรโข่งพูดหามมีให้ข้ากับพวกออกไปและว่าถ้าออกไปไม่รับรองความ
ปลอดภัย ข้ามองดูที่ลานโพธิ์เห็นมีแฉงและฉฉนเหล็กกันตรงที่มีทางเลี้ยวไปสนามฟุตบอล เพื่อไม่ให้คน
ออกทางประตูคานทาพระจันทร์ ข้ากับนางนอยฯ และนางลำควนฯ จึงพากันกลับมาที่ร้านอีก ข้าไม่
ไ่มองดูว่าที่สนามฟุตบอลนั้นมีประชาชนอยู่หรือไม่เพราะมีตึกโคมบังอยู่ ข้าอยู่ร้านจนถึงเวลาประมาณ
๑๗.๐๐ น. เศษ ข้าไ่ยินเสียงปืนดังทางคานสนามฟุตบอลของมหาวิทยาลัยฯ และเสียงปืนนั้นดังเป็น
ระยะ ๆ อยู่เรื่อย ๆ ข้ากับนางนอยฯ และ นางลำควนฯ จึงพากันขึ้นไปอยู่ที่ชั้นสอง ของตึกสโมสร
อาจารย์ ซึ่งเป็นตึกเดียวกับที่ข้าขายของ ข้ายืนอยู่ตรงทางเดินหน้าห้องสมุด ขณะนั้นที่ชั้นบนของตึก
สโมสรอาจารย์ดังกล่าวนี้อย่างไม่มีใครขึ้นมา แคพอสักครูหนึ่งนางปริญคา วิริยะศิริ ซึ่งขายของอยู่อีก
ร้านหนึ่งก็วิ่งขึ้นมาควย นอกจากนั้นข้าเห็นมีคนวิ่งขึ้นมาเหมือนกันแต่ไ่แยกไปอยู่ในชั้นอื่น ครึ่งที่
ข้าอยู่ที่มีเพียง ๑/๔ + ๑/๔ คน เท่านั้น นั้นจะมีกี่คนข้าจำไ่ได้ ข้านั่งหลบอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมงข้า

๕

ข้าพเจ้าเห็นมีชาย ๒ คน อายุประมาณ ๒๐ ปีเศษ จะเป็นนักศึกษาหรือประชาชนข้าพเจ้าไม่ทราบวิ่งขึ้นมาจาก
 ชั้นล่างแล้วเข้ามาตรงทางเดินหน้าห้องสมุด คนหนึ่งสะพายถุงย่ามแบบย่ามเชียงใหม่สองใบโดยสะพาย
 ไว้ที่ไหล่ข้างละใบภายในถุงมีของอยู่ในลักษณะใดวง ๆ เหมือนของหมัก อีกคนหนึ่งมีอาวุธปืนพกไว้ที่
 เองและกำลังเอาอาวุธปืนออกจากเอวเพื่อจะนำไปซ่อน แต่ชายทั้งสองมองเห็นข้าพเจ้ากับพวกเสียก่อน
 จึงทักข้าพเจ้าว่า ถ้าใครหรือค้ำวจะมาตาม ไม่ให้บอกว่ามีคนเอาของมาไว้ที่นี่ ซึ่งหมายถึงตึกที่ข้าพเจ้าหลบ
 ซ่อนอยู่นั้น ตรงทางเดินที่ข้าพเจ้าหลบซุกงักกล่าวนั้นเป็นที่แคบ ๆ กว้างประมาณ ๑ เมตรเศษและมีคู่ออกสาร
 วางเรียงอยู่หน้าห้อง ข้าพเจ้าได้คอยชายทั้งสองว่า ข้าพเจ้าไม่ยุ่งไม่เกี่ยวด้วยเพราะเป็นแม่ค้า ข้าพเจ้ากลัว
 ชายทั้งสองนั้นจะท้าวร้ายจึงไม่กล้ามองดูว่าชายทั้งสองนั้นเอาปืนและของในย่ามซ่อนไว้ที่ใด คงหลบหน้า
 แคคอยฟังเสียงว่าจะเอาวางไว้ที่ใด ข้าพเจ้าได้ยินเสียงชายทั้งสองนั้นเลื่อนกระชกคู่ออกวางอยู่หน้าห้องสมุด
 ใกล้ ๆ กับตรงที่ข้าพเจ้าแอบอยู่ ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าชายทั้งสองเอาอาวุธปืนและของในย่ามซ่อนไว้ที่นั่น และ
 เมื่อชายทั้งสองนั้นวิ่งกลับลงไปข้าพเจ้าก็ไม่กล้ามองดูเพราะกลัว แคตอนที่ชายทั้งสองวิ่งออกไปนั้นได้ยินเสียง
 ปืนกระชกเหล็กปักตรงบันไดทางลงเสียงดังแกรก ข้าพเจ้ายังคงนั่งอยู่ที่เดิมเพราะมีเสียงปืนยิงต่อสู้กันอยู่
 ทางคานสนามฟุตบอลและข้างใกล้เข้ามา ๆ ทุกที จนเวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. เศษ เสียงเห็นเสียง
 ปืนเงียบลง และได้ยินเสียงเจ้าพนักงานค้ำว ร้องประกาศว่าให้คนที่อยู่ในตึกนั้นออกไป ตอนแรกข้าพ
 เจ้าไม่ทราบว่า เป็นเสียงเจ้าพนักงานค้ำว ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปบนชั้นที่ ๓ แล้วมองดูที่กระชก เห็นเจ้าพนักงาน
 ค้ำว ร้องคือเป็นอยู่หลายคน และกำลังสั่งให้นักศึกษานอนคว่ำหน้าอยู่ที่สนามหน้าคึกวิบูลศาสตร์ ข้าพเจ้าจึงไต่ของ
 ตะโกนบอกเจ้าพนักงานค้ำวว่า " ช่วยช่วยดิฉันถูกขังอยู่ชั้นบน " เจ้าพนักงานค้ำวจึงไต่มาที่
 ตึกที่ข้าพเจ้าอยู่แค่นี้เนื่องจากประตูเหล็กยึดปิดล็อกไว้ เจ้าพนักงานค้ำว เข้าไม่ได้และบอกให้ข้าพเจ้ากับพวก
 ไต่คู่ออกไป ข้าพเจ้าได้บอกที่ไม่มีกุญแจ เจ้าพนักงานค้ำวจะใช้อาวุธปืนยิงที่กุญแจ แต่ข้าพเจ้าบอก
 ว่าอย่ายิงเลยเพราะข้าพเจ้ากลัว เจ้าพนักงานค้ำวจึงไต่หาไม่พบกุญแจลือคนนั้นหลุคออก ข้าพเจ้ากับพวก
 ที่หลบอยู่ในตึกนั้นจึงไต่ออกไป และก็ได้ถูกรับกุมรวมเข้ากับพวกนักศึกษาค่าย

ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกควบคุมตัวอยู่ที่โรง เรียงค้ำวจนครบบาลบาง เชนร ร่วมกับนักศึกษาและ
 ประชาชนอื่นนั้น ในตอนเย็นของวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๔ ข้าพเจ้ามองเห็นสามี่ข้าพเจ้ามา เยี่ยมจึงไต่เดินลงไป
 หาที่ประตูห้องควบคุมชั้นล่าง เพื่อให้เตรียมหัตถกรรมมาประกันตัว พอที่ข้าพเจ้ามองเห็นชายคนที่เอาอาวุธ
 ปืนไปซ่อนที่ตึกชั้นบนหน้าห้องสมุดของตึกสโมสร อาจารย์บังคับให้การไว้แล้ว กำลังลงมาข้างล่างเนื่องจาก
 ไต่กับอนุภาคให้ประกันตัวแล้ว ซึ่งเจ้าพนักงานค้ำว เรียกตัวเพื่อให้ออกจากห้องควบคุม ข้าพเจ้าจึงได้
 บอกเจ้าพนักงานค้ำวซึ่งอยู่ในที่นั้นไปตาม พ.ค.ค.อรุณ พิณอุ้ม ซึ่งเป็นผู้ที่ทำการสอบสวนปากคำข้าพ
 เจ้าซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้าเห็น พ.ค.ค.อรุณ กำลังเดินอยู่ตรงที่ทำงานของเจ้าพนักงานค้ำว ว เมื่อ พ.ค.ค.อรุณ
 มาพบข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าได้ชี้ตัว ชายคนที่ข้าพเจ้าเห็นเอาอาวุธปืนไปซ่อนนั้นให้ พ.ค.ค.อรุณ ๆ ทราบ
 พ.ค.ค.อรุณ ๆ ไต่ไปจกชื่อชายนั่นไว้ ซึ่งข้าพเจ้ามาทราบภายหลังว่าชื่อนายวีระพงษ์ ชาราสุวรรณ ข้าพ
 เจ้าไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับนายวีระพงษ์ ชาราสุวรรณ อยู่นมาก่อน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกควบคุม
 คุมตัวอยู่ที่โรง เรียงค้ำวจนครบบาลบาง เชนคังกล่าวนั้น เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๔ เวลาประมาณ
 ๑๐.๐๐ น. เศษ เจ้าพนักงานค้ำว ได้ให้ข้าพเจ้าไปตรวจค้นคู่อื่นซึ่งมีห้องสมุดชั้นบนตึกสโมสร
 อาจารย์ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อตรวจหาอาวุธปืนและสิ่งของที่ชายสองคนนำไปซ่อนไว้ซึ่งที่

๕๘๖๕๐๗
 หน้า ๑๖
 ๕๘๖๕๐๗

ใบต่อคำให้การ ของ นางว่าไพ หัวใจ

แผ่นที่ ๓

ให้การไว้แล้ว นางปรีดีดา ฯ และนางบุญธรรม ไม่ทราบนามสกุล ซึ่งมีอาชีพขายอาหาร อยู่ในมหาวิท
าลัยธรรมศาสตร์ ก็ไปกับข้าควย พอไปถึงคึกคโมสรอาจารย์ในมหาวิทาลัยธรรมศาสตร์ ข้ากับพวก
โคพา เจ้าพนักงานค้าฯ วรขึ้นไปบนชั้นสองตรงที่ข้ากับพวกหลบซ่อนอยู่ และโคพาใส่หนังสือซึ่งข้าเชื่อ
ว่าชายสองคนนำอาวุธปืนและของในยามชุกซ่อนไว้ ให้เจ้าพนักงานค้าฯ วรทราบปรากฏว่าเจ้าพนักงาน
ค้าฯ วรโคตรววจคนตูกังกล่าวแล้ว พบอาวุธปืนพกจำนวน ๑ กระบอก และวัตถุระเบิดชนิดอื่นหน้าอีกแต่
ไม่ทราบว่าที่ลูกเพราะ เมื่อทราบว่า เป็นลูกระเบิดข้าก็ไม่กล้ามองดูอีก ซึ่งเจ้าพนักงานค้าฯ วรโคตร
รูปไว้เรียบร้อยแล้ว ในตอนที่ข้าหลบซ่อนตัวอยู่ในมหาวิทาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๔
และโคพาเสียงอาวุธปืนดังตูดนั้น ข้าไม่ได้ออกไปมองดูว่าใครยิงตูดนั้นบ้าง

อนึ่ง การขายอาหารในมหาวิทาลัยธรรมศาสตร์นั้น ตามปกติศึกษาที่มาซื้ออาหารที่

ร้านค้าส่วนมากมักจะใช้ธนบัตรย่อย ๆ มาซื้อ นาน ๆ จะมีธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาท สักครั้ง แต่ใน
วันที่ ๔ - ๕ ตุลาคม ๒๕๑๔ ปรากฏว่านักศึกษาใช้ธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาท มาซื้อมาก บางคนไม่ได้อ
ก็นำมาขอแลกธนบัตรย่อยจากข้า ธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาทดังกล่าวนี้ ยึดสั่งแจกกว่าธนบัตรทั่วไป เพราะ
มีตราประทับด้วยอักษร ขนาดโตมองเห็นชัดเจนว่า ๑๔ ต.ค. จะมี พ.ศ. ด้วยหรือไม่ข้าไม่ได้สังเกต
ซึ่งข้าก็ไม่ทราบว่ามีความหมายอย่างไร ข้าทราบว่านอกจากร้านข้าแล้ว ร้านของนางปรีดีดา ฯ
และร้านอื่นที่ขายอยู่ด้วยกัน ก็ได้รับธนบัตร ๑๐๐ บาท ที่ประทับตราดังกล่าวนี้เช่นเดียวกัน ธนบัตรฉบับ
ละ ๑๐๐ บาท ดังกล่าว ได้มีการใช้มากในวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๔ ส่วนวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๔ มีใบขอ
สำหรับข้าเองได้รับธนบัตร ฉบับละ ๑๐๐ บาท ประมาณ ๒๐ ใบ แต่ข้าก็ได้นำไปแจกเหรียญและใช้
จ่ายในการซื้อของหมดแล้ว จึงไม่อาจที่จะนำมาให้พนักงานสอบสวนดูเป็นตัวอย่างได้ เป็นความจริง

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง

ลงชื่อ

นางว่าไพ หัวใจ

พยาน

" พ.ศ.อ.

One | [Signature]

สอบสวน/พิมพ์/อ่าน

ใบคำให้การ นาง รำไท หัวใจ พยานเพิ่มเติม แผนที่ ๘

กองบัญชาการตำรวจนครบาล

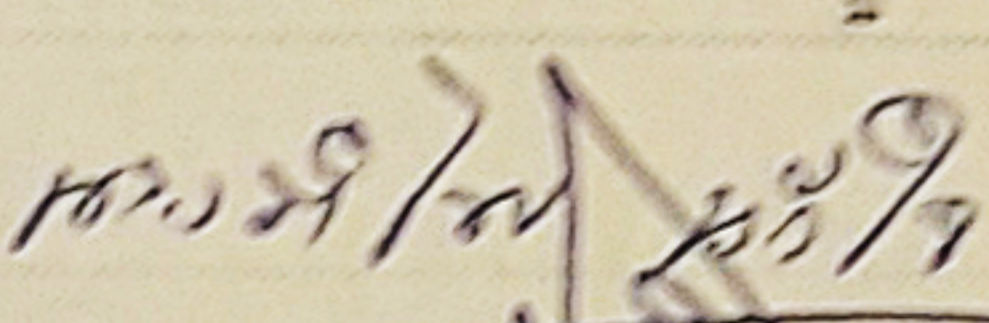
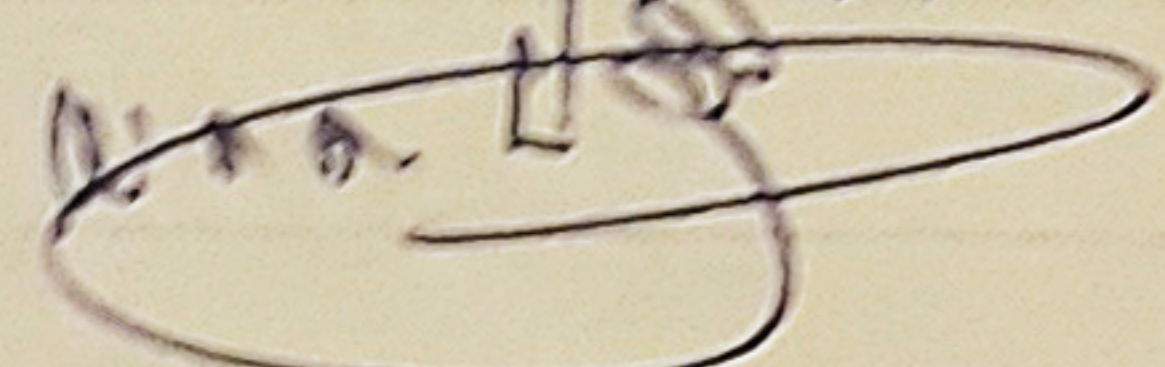
วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

ข้าพเจ้า นางรำไท หัวใจ พยานขอให้การเพิ่มเติมเกี่ยวกับ พ.ศ.ศ. อรรถ
พิณสุภม สวส.สน.บางยี่เรือ พนักงานสอบสวน โคนสนามคนแล้วอีกดังนี้

ข้าพเจ้าพนักงานสอบสวนไปชี้ที่เกิดเหตุซึ่งข้าพเจ้าพบอาวุธในถนน

ขนาด .๓๘ ไม่มีหมายเลขทะเบียน หมายเลขอาวุธเป็น ~~๕๐๑๕๕๕๕~~ ลำกล้อง ๘ นิ้วก้ามไม้ขนุน ๑ กระบอก
พร้อมกระสุนในขนาด .๓๘ จำนวน ๑๘ นัดใส่อยู่ในกระเป๋ากะสุนหนังสีน้ำตาล ๑ อัน และกระเป๋มือ
แบบเข็มเคทู่ จำนวน ๑ ลูก ที่มีบริเวณหนังสีขนุนของสมุทตึกคณะเศรษฐศาสตร์ โดยขณะเกิดเหตุข้า
พเจ้าควมนางพิณสุภา วิริยะศิริ โคนิงอยู่ชอกกึ่งกลางนี้ไกลทางเขาดของสมุทตึกจากที่พบของกลาง
ประมาณ ๒ เมตร ของกลางทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าพบวานาย วีระพงษ์ ขาวสุวรรณ บุตรของฯ เป็นผู้นำเอา
ไปซ่อนไว้ โดยขณะนั้นข้าพเจ้าเห็นนาย วีระพงษ์ ขาวสุวรรณ เห็นแก่ตัวนักศึกษารายอื่นผู้หนึ่งซึ่งเสถียรยาม
แบบยามเชียงใหม่เจ้าสีไม้โค ส่วนนายวีระพงษ์ฯ เป็นผู้เอาอาวุธในออกมาจากเอวคนชาย ส่วน
กระเป๋มือของนายวีระพงษ์ฯ ได้วางมาจากยามของเพื่อนที่มากด้วยกัน ของกลางทั้งหมดดังกล่าวนี้ข้าพเจ้า
พนักงานสอบสวนไปตรวจค้นยึดมาประกอบการดำเนินคดีไว้แล้ว ในการนำชี้ที่เกิดเหตุครั้งนี้ข้าพเจ้า
ชี้ด้วยความสมัครใจไม่ไต่ถามการบังคับหรือขู่อย่างใด และได้พนักงานสอบสวนฉายภาพไว้อีกด้วย
นอกนั้นขอยืนยันตามคำให้การ เจิมทุกประการ เป็นความจริง

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง

ลงชื่อ พยาน
ลงชื่อ สอบสวน/พิมพ์อ่าน